

PALÁGYI LÁSZLÓ

maszkulin mese

*tavasza lett birtelen
a fákból pedig erdő
és minden érintőleges*

*mint egy nedvesen vasalt felső
gőzölgött alá az ég
az aluljáró szájából a nép épp
kicsordult
amikor követni kezdtem*

*el-elnézte a szoknyás lányokat
most megindította
ez a szokványos látvány
de szerette a meg-megeredő felhőket is
a lábakon az aszfalt párás sóhaját*

*nem kívánt mást
csak egy puba-pihe nőt
aztán elalélni mint állat
meghalni akár*

*elképzelttem hogy ilyenkor
milyen kedves és szellemes
majd hogy mesebősként áll tovább
mintba ő maga lenne
ez a tavaszi maszk*

*én meg ott álltam arctalan
szétszórt szemekkel
mint akiért naponta meghal a szerelem*

*olykor tekintete nyomait kutatom a nőkön
hiszen ő volt a megtestesült igazság
ami elfér a saját bőrében*

vidéki torzók

I.

*az éjszaka nem szurkol tovább
már a bajnal szorít érted*

*a halvány falvakban vonalak
élesednek
a kutyák megugatnak:
magadat is élni érzed*

II.

*megettelt a temető végre
a szomorúfűz amit úgy szeretted
kiszáradt
vége a szomorúságnak*

*szűnyogoktól darabos
hullámozó levegőbe olvadsz
beleizzadsz a folyóba
és összevérzed az alkonyt*

*aztán az árvíz elvonul
az özönvíz késik
a gondolatok medrükbe térnek
megszáradnak a gondok*

*elapad a fák tükre
(a tollat)
visszaereszkednek
(leteszed)
a földre*

séta

*átmentem a távolságot
lépésről lépésre*

*átférek már az iránytű összes fokán
mert nem érdekel
hogy a holdnál
nagyobb a nap
sugara*

*én csak celláink ablakainak
szilánkos fényét próbálom
verni vissza*

*de cigány angyalok követnek
és lépésekre várnak*

*jól nevelt utcákat járok ébesen
ők meg becézve hívogatnak
kitaposnák a börtönkoszthoz
legrövidebb utat
a karnyújtásomat*

Báránycs